

Slukot srdce

Snažila jsem se jít co nejrychleji, aniž bych se zadýchala. Nad sebou jsem cítila duše. Boze, který se vydal na cestu dřív, protože už to nemohl vydržet, a Khaose s Áreem, kteří se k celé věci stavěli se zvláštním klidem. Ne jako já se strachem a obavami.

Už když jsem stoupala po prvních schodech, začínala mě vzadu v hlavě pálit bolest. Měla bych co nejdřív trochu zvolnit.

Zašla jsem za Eriksonem, převázala mu obvaz a zvýšila dávkování léků proti bolesti. S přihlédnutím k okolnostem se mu vedlo relativně dobře. Tenhle chlápek měl tuhý kořínek a rozhodně to přežije. Jeho duše byla potemnělá a zakalená, v opojení léků tlumících bolesti, které mu Nefrot statečně podával podle mých pokynů.

Zdálo se, že Nefrot chová k Eriksonovi sympatie, kterých jsem si nikdy předtím nevšimla. Vzhlížel k němu, obdivoval ho a Erikson se o něj na oplátku čas od času staral, viděl v něm něco jako svého žáka. To pouto nebylo zvlášť silné, ani ho neprovázely žádné intenzivní city, ale přece bylo dost pevné na to, aby se Nefrot o Eriksona staral dál, dokud toho byl schopný.

Což se mi jediné hodilo. Aktuálně jsem se potřebovala soustředit na jiné věci. Například na dva naprosto šílené supervojáky, kteří by se nezdráhali si to s Bozem a celou jeho bandou vyřídit sami ve dvou. Cobal měl ve svém tušení pravdu. Něco se stane, cítila jsem to stejně jako on.

Jak jsem se blížila k ošetřovně, srdce mi bušilo čím dál rychleji, přestože jsem se po schodech skoro plížila. Plíce mi svíral strach a můj pulz si dělal, co chtěl, zvlášť když jsem svou pozornost zaměřila na Khaose.

Stačilo mi z dálky ucítit jeho duši, aby se mi do těla začal vyplavovat adrenalin. A já pomalu začínala tušit, co tohle všechno znamená.

Moje máma byla vždycky dost zdrženlivá, pokud se jednalo o lásku.

Samozřejmě jsem byla poučená o všem, co se týkalo lidské přirozenosti a fyzického aktu náklonnosti, z něhož se na téhle planetě stal nástroj moci a který měl podle mé mamky být jedinečnou součástí něčeho magického. Něčeho, co lidé dělají z lásky.

O samotné lásce mezi mužem a ženou mi toho ovšem prozradila pramálo.

Snad proto, abych o ní nemohla snít a netoužila po ní. A i v duších druhých jsem mihotavé city, které se ubíraly tímhle směrem, vídala jen zřídka a v omezené míře.

Všechny pocity, které mě v poslední době zaplavovaly, chemické reakce v mozku, které se nedaly vysvětlit vnitřními příčinami, protože měly svůj původ v setkání s tímhle jediným mužem, mě však jednoznačně vedly k závěru, že jsem zamilovaná.

Teď už jsem taky pochopila, co tím máma myslela, když říkala, že se mi něco takového na téhle planetě stát nemůže. Měla pravdu. S muži, kteří tu žili, by k tomu skutečně nikdy nedošlo.

A to ani kdybych věděla, jaké to je, a toužila po tom.